

متن پرسش

سلام علیکم: داریم که جوانی به حضرت رسول (ص) رجوع می کنند و اعتراف به آن گناه می کند در رابطه با کفن دزدی که بعد از توبه واقعی برایش آیه نازل شد. ای کسانی که در گناه بر نفستان اسراف کردید. ۱. چرا فردی چون حضرت رسول (ص) که دوران زنده به گور کردن دختران و ازدواج با محارم و خلاصه هر نوع گناهی که از نفس اماره سر بزند را در منظر دارند و در ابتدا ایشان اصرار بر بزرگتر بودن رحمت خداوند متعال از هر گناهی را در منظر دارند یکدفعه آن طور تغییر موضع بدهند که بفرمایند از نزدم برو که می ترسم آتشی بیاید و من هم در آتش تو بسوزم؟ ۲. منظور حضرت از آتش آن شخص که ممکن است کس دیگری هم به آن آتش بسوزد چیست؟ ۳. مهمتریت سوالم اینست که چرا آن جوان موفق به توبه نصح شد؟ ۴. وضعیت قوه مصوره و نفس اماره و فعالیت شیطان قسم خورده بر آن جوان در آن ۴۰ روز چگونه بود؟ آیا این جوان یادآوری آن گناه را نداشت؟ آیا نفسش از ریاضت بدش نمی آمد؟ نقش شیطان در آن دوره ریاضت چگونه بود؟ شما را به جان حضرت زهرا (س) قسم می دهم برای حقیر برای رسیدن به یک توبه نصح دعا کنید. ان شاءالله شفاعت پیامبر نصیبتان شود حقیر را مخصوصا دعا کنید. مطمئنم اگر با سوز دل این فقیر یتیم ال رسول را دعا کنید به سویتان باز می گردم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱- ظاهراً گناه او آنچنان بزرگ بوده و فضای جامعه را آلوده می نموده که رسول خدا «صلوات الله علیه وآله» تنها می توانستند منتظر بمانند تا حکم الهی تکلیف را روشن کند ۲- منظور آن بوده است که وجود او در آن صحنه فضا را آلوده می کرده و رحمت حضرت حق در آن فضا رخت برمی بسته است ۳- چون آن جوان با همه ی آن گناهایی که مرتکب می شده، درون خود را ضایع نکرده بوده و به همین جهت هم سراغ رسول خدا «صلوات الله علیه وآله» آمده خداوند زشتی آن گناه را بر او نشان داده و او توفیق به توبه ی آن چنانی شده است ۴- بالاخره توفیق الهی که آمد، نفس اماره و شیطان از کارایی لازم می افتد. موفق باشید